

Izdavački savjet:

Prof. Mag. Mag. Dr. Tomislav Borić (Austrija)

Prof. dr. Tatjana Josipović (Hrvatska)

Prof. Dr. Heinz-Peter Mansel (Njemačka)

Prof. dr. Dušan Nikolić (Srbija)

Prof. dr. Borislav Petrović (Bosna i Hercegovina)

Prof. em. Dr. Dr. h.c. Friedrich-Christian Schroeder (Njemačka)

Izdavači:

DEUTSCHE STIFTUNG FÜR
INTERNATIONALE RECHTLICHE
ZUSAMMENARBEIT E.V.

Deutsche Stiftung für internationale rechtliche
Zusammenarbeit, e.V. (IRZ – Stiftung)
Njemačka fondacija za međunarodnu pravnu
saradnju (IRZ – Stiftung)

Njemačko-bosanskohercegovačko udruženje pravnika
Njemačko-bosanskohercegovačka udruga pravnika
Њемачко-босанскохерцеговачко удружење правника
Deutsch-Bosnisch-Herzegowinische Juristenvereinigung

Društvo za istraživanje i recepciju nemačkog prava
(Gesellschaft für die Erforschung des deutschen Rechts
und seiner Rezeption)

Iz sadržaja:

Članci:

Prof. dr. Wulf-Henning Roth, LL. M. (Harvard): Prijedlog
Uredbe Evropskog parlamenta i Vijeća o Zajedničkom
evropskom pravu prodaje (KOM (2011) 635 final)

Doc. dr. Anita Duraković: Jedinstvena pravila o imovinsko-
pravnim aspektima registrirane zajednice u Evropskoj uniji

Doc. dr. Hano Ernst: Perspektive reforme njemačkog prava
mobilijarnog osiguranja

Osim toga:

Aktuelnosti iz evropskog prava
Aktuelnosti iz njemačkog prava
Studentski radovi

Težište broja:

Obligaciono pravo

Stabilitätspakt für Südosteuropa
Gefördert durch Deutschland
Stability Pact for South Eastern Europe
Sponsored by Germany

1/2012

Godina 3, vol. 4.
Juni / lipanj 2012.
stranice 1-92

Presuda Suda Europske unije C-495/10 vezana uz odgovornost proizvođača za neispravnost proizvoda

Danijela Vrbljanac, mag. iur.*

Presuda Suda Europske unije od 21. prosinca 2011. u predmetu C-495/10 – zahtjev za donošenje prethodne odluke upućen na temelju članka 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije¹ od strane Conseil d'État odlukom od 4. listopada 2010., u postupku između *Centre hospitalier universitaire de Besançon* protiv *Thomas Dutrueux, Caisse primaire d'assurance maladie du Jura*²

Uvod

Uspostava unutarnjeg tržišta, između ostalog, ukinula je barijere slobodnom kretanju robe i omogućila dostupnost raznovrsnih proizvoda potrošačima na području Europske unije. Uslijed takvog slobodnog prometa proizvoda, potrošačima je trebao biti pružen određeni standard zaštite njihovog zdravlja i imovine od neispravnih proizvoda, kao i mehanizam putem kojega bi ostvarili naknadu eventualno pretrpljene štete. Iz navedenih je razloga usvojena Direktiva Vijeća 85/374/EEZ od 25. srpnja 1985. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica u vezi s odgovornošću za

(*) Autorica je asistentica na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Rijeci.

¹⁾ Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union (*Pročišćene inačice Ugovora o Europskoj uniji i Ugovora o funkcioniranju Europske unije*), OJ C 83, 30. ožujka 2010.

²⁾ Predmet C-495/10 od 21. prosinca 2011., *Centre hospitalier uni-*

neispravne proizvode (dalje u tekstu: Direktiva 85/374; Direktiva) koja je postavila strogi sustav zaštite u državama članicama i raspodijelila odgovornost na subjekte koji sudjeluju u proizvodnom procesu.³ U nastavku se teksta prikazuje jedna od novijih presuda Europskog suda iz područja koje regulira spomenuta Direktiva.

Pravni okvir

Europski sud je, prilikom razmatranja predmeta, u obzir uzeo recital 1. preambule Direktive 85/374 koji propisuje da je "... potrebno uskladiti zakone država članica koji se odnose na odgovornost proizvođača za štetu uzrokovanu neispravnošću njegovih proizvoda, jer bi postojeće razlike mogle narušiti tržišno natjecanje i utjecati na kretanje roba unutar zajedničkog tržišta te uzrokovati različite stupnjeve zaštite potrošača od štete koju je uzrokovao neispravni proizvod njegovom zdravlju ili imovini".

Recital 4. upućuje na krug odgovornih osoba i ističe kako "... zaštita potrošača zahtijeva odgovornost svih proizvođača uključenih u proizvodni proces, ako je njihov gotov proizvod, sastavni dio ili bilo koja sirovina koju su oni isporučili bio neispravan; budući da, iz istog razloga, odgovornost mora obuhvatiti uvoznike proizvoda u Zajednicu te osobe koje se predstavljaju kao proizvođači stavljajući svoje ime, žig ili drugi znak raspoznavanja ili koje isporučuju proizvod čiji se proizvođač ne može identificirati".

Recital 13. preambule Direktive dozvoljava državama članicama postojanje paralelnih sustava odgovornosti u nacionalnom zakonodavstvu propisujući kako "... prema pravnim sustavima država članica, oštećena osoba može podnijeti zahtjev za naknadu štete na temelju ugovorne odgovornosti ili na temelju izvanugovorne odgovornosti različite od one propisane ovom Direktivom".

Direktiva neće utjecati na takve sustave odgovornosti ako "... te odredbe također služe postizanju cilja učinkovite zaštite potrošača...". Isto tako "... ukoliko je učinkovita zaštita potrošača u području farmaceutskih proizvoda u nekoj državi članici već postignuta i posebnim sustavom odgovornosti, potraživanja na osnovi tog sustava trebaju također ostati moguća".

³⁾ Council Directive 85/374/EEC of 25 July 1985 on the approximation of the laws, regulations and administrative provisions of the Member States concerning liability for defective products (*Direktiva Vijeća 85/374/EEZ od 25. srpnja 1985. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica u vezi s odgovornošću za neispravne proizvode*) OJ L 210, 7. kolovoza 1985., str. 29.-33. Izmijenila ju je Direktiva 1999/34, Directive 1999/34/EC of the European Parliament and of the Council of 10 May 1999 amending Council Directive 85/374/EEC on the approximation of the laws, regulations and administrative provisions of the Member States concerning liability for defective products (*Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća 1999/34/EZ kojom se mijenja Direktiva Vijeća 85/374/EEZ o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica u vezi s odgovornošću za neispravne proizvode*) OJ L 141, 4. lipnja 1999., str. 20.-21.

U recitalu 18. stoji napomena kako usklađivanje koje je postignuto "... u sadašnjoj fazi ne može biti potpuno već otvara put prema većem usklađivanju". Europski je sud također razmatrao članak 1. Direktive 85/374 koji uspostavlja odgovornost proizvođača "... za štetu prouzročenu neispravnošću njegovog proizvoda".

U članku 3. stavku 1. stoji objašnjenje kako izraz "proizvođač" podrazumijeva "... proizvođača gotovog proizvoda, proizvođača bilo koje sirovine ili proizvođača sastavnog dijela i bilo koju osobu koja se stavljanjem svojeg imena, žiga ili kakvog drugog znaka raspoznavanja predstavlja kao proizvođač". Stavak 2. propisuje sljedeće: "Ne dovodeći u pitanje odgovornost proizvođača, svaka osoba koja je uvezla u Zajednicu proizvod radi prodaje, iznajmljivanja, davanja u zakup ili bilo kojeg drugog raspolaganja uslijed svojeg poslovanja, smatra se proizvođačem u smislu Direktive i odgovorna je kao proizvođač". Stavak 3. uređuje situaciju u kojoj proizvođača nije moguće identificirati i određuje da će se "... svaki isporučitelj proizvoda tretirati kao proizvođač, osim ako u razumnom roku ne obavijesti oštećenu osobu o identitetu proizvođača ili o osobi koja mu je proizvod isporučila. Isto će se primijeniti u slučaju uvezenog proizvoda, ako taj proizvod ne upućuje na identitet uvoznika spomenutog u stavku 2., čak ako je i navedeno ime proizvođača".

Članak 13., slično kao i recital 13., ostavlja otvorenu mogućnost državama članicama propisati posebne sustave odgovornosti. Prema toj odredbi "ova Direktiva ne utječe na bilo kakva prava koja bi oštećena osoba mogla imati prema pravnim pravilima o ugovornoj ili izvanugovornoj odgovornosti ili posebnom sustavu odgovornosti koji je postojao u trenutku kad je dana obavijest o ovoj Direktivi".

Obavijest o Direktivi 85/374 poslana je državama članicama 30. srpnja 1985.

Što se tiče relevantnog francuskog prava, odredbama 1386-1 do 1386-18 francuskog Građanskog zakonika Direktiva je preuzeta u nacionalno pravo. Conseil d'Etat razjasnio je kako je odgovornost javnih zdravstvenih ustanova naspram njihovih pacijenata pokrivena posebnim sustavom izvanugovorne odgovornosti utemeljenim na posebnom odnosu javnih bolnica i pacijenata o kojima one skrbe. Sustav je reguliran zakonskim odredbama, ali i načelima razvijenim od strane upravnih sudova. Ta načela uključuju, posebice, pravilo da javna bolnica mora naknaditi štetu, čak i kad ne postoji krivnja na njezinoj strani, za ozljede koje je pacijent pretrpio zbog nedostataka opreme ili proizvoda korištenih tijekom liječenja pacijenta.

Činjenično stanje

Gospodin Dutrueux, u to vrijeme trinaestogodišnjak, zadobio je opekline tijekom operacije izvršene 3. listopada 2000. u Centre hospitalier universitaire de Besançon (Sveučilišna bolnica Besançon, dalje u tekstu: Besançon CHU). Uzrok opekline bio je nedostatak u mehanizmu za regulaciju temperature grijaćeg madraca na kojem je ležao.

Presudom od 27. ožujka 2007. Tribunal administratif de Besançon (Upravni sud u Besançonu) naložio je Besançon CHU plaćanje naknade štete gospodinu Dutrueuxu za zadobivene ozljede u iznosu od 9.000,00 EUR te Caisse primarie d'assurance maladie du Jura (Zavod za osnovno zdravstveno osiguranje u Juri) u iznosu od 5.974,99 EUR. Nakon što je žalba, koju je Besançon CHU podignuo pred Cour administrative d'appel de Nancy (Prizivni upravni sud u Nancyju) protiv te presude, odbijena presudom od 26. veljače 2009., Besançon CHU je podnio kasacijsku tužbu pred Conseil d'État (Državno vijeće). Besançon CHU se pozivao na činjenicu da je Cour administrative d'appel de Nancy pogrešno tumačio Direktivu 85/374, posebice odredbu članka 13., smatrajući da Direktiva ne priječi primjenu načela koje proizlazi iz sudske prakse, prema kojem je javna bolnica odgovorna, čak i kad ne postoji krivnja na njezinoj strani, za štetu prouzročenu korisnicima nedostatkom u proizvodima ili opremi korištenoj prilikom njihovoga liječenja. Iz Direktive 85/374 slijedi, na način kako je preuzeta u francusko zakonodavstvo, da se jedino proizvođač madraca, koji je pravilno identificiran, kao što je slučaj u ovom predmetu, može smatrati odgovornim.

Conseil d'Etat je naveo kako se spomenuto načelo razvilo u njegovoj sudskoj praksi odlukom od 9. srpnja 2003., nakon što su države članice bile obaviještene o Direktivi 85/374. Također je ustvrdio da se to načelo, koje se odnosi na poseban sustav odgovornosti, različit od sustava odgovornosti proizvođača za neispravan proizvod uspostavljen Direktivom 85/374, primjenjuje na ozljedu o kojoj se u glavnom postupku radi. Pritom je uzeo u obzir činjenicu da je predmetna odluka donesena u sporu koji je nastao prije kraja razdoblja u kojem je država trebala preuzeti Direktivu te odredbu članka 13. koja propisuje da Direktiva ne utječe "na bilo kakva prava koja bi oštećena osoba mogla imati prema pravnim pravilima o ugovornoj ili izvanugovornoj odgovornosti".

Conseil d'Etat je zaključio kako ishod postupka ovisi o tomu primjenjuju li se pravila Direktive 85/374 na štetu koju je korisnik neispravnog proizvoda uzrokovao trećoj strani prilikom pružanja usluge u korist te treće strane.

Zahtjev za donošenje prethodne odluke

Uslijed navedenih okolnosti Conseil d'Etat je odlučio prekinuti postupak i uputiti zahtjev za donošenje prethodne odluke sa sljedećim pitanjima:

"1. Imajući u vidu odredbe članka 13. i dalje, dopušta li Direktiva 85/374 provođenje sustava odgovornosti temeljenog na posebnoj situaciji pacijenata u javnim zdravstvenim ustanovama, koji im priznaje, između ostalog, pravo primiti od takvih ustanova, čak i kada ne postoji krivnja tih ustanova, naknadu štete prouzročene nedostatkom proizvoda i opreme koju su koristili, ne utječući na mogućnost ustanove postaviti regresni zahtjev naspram proizvođača?

2. Ograničava li Direktiva [85/374] mogućnost država članica definirati odgovornost osoba koje koriste neispravnu opremu ili proizvode prilikom pružanja usluga i pritom uzrokuju štetu korisnicima tih usluga?"

Iz obrazloženja presude

Europski sud je, smatrajući da je tako prikladnije, krenuo od analize drugog postavljenog pitanja. Tim je pitanjem Conseil d'Etat htio doći do odgovora ulazi li u polje primjene Direktive 85/374 odgovornost pružatelja usluga koji, prilikom pružanja usluge kao što je bolničko liječenje, koristi neispravnu opremu ili proizvode i time uzrokuje štetu primatelju usluge, s učinkom da Direktiva isključuje primjenu nacionalnih pravila, kao što su ona o kojima je riječ u glavnom postupku, a prema kojima je pružatelj usluga odgovoran za tako prouzročenu štetu, čak i kada ne postoji krivnja na njegovoj strani.

Direktiva je kao cilj postavila usklađivanje zakona i drugih propisa država članica koji se odnose na odgovornost proizvođača za štetu prouzročenu neispravnošću njegovih proizvoda, što jasno proizlazi iz prvog recitala njezine preambule i sudske prakse Europskog suda (vidi predmete C-52/00 *Commission v France* [2002] ECR I-3827, odlomak 24., predmet C-154/00 *Commission v Greece* [2002] ECR I-3879, odlomak 20. i predmet C-402/03 *Skov and Bilka* [2006] ECR I-199, odlomak 23.). Ujednačen sustav građanske odgovornosti proizvođača za štetu uzrokovanu neispravnim proizvodima smjera osigurati nenarušeno tržišno natjecanje između gospodarskih subjekata, olakšati slobodno kretanje roba te izbjeći različitost u razini zaštite potrošača. Ipak, kako navodi recital 18. Direktive, njezin cilj nije iscrpno uskladiti ona područja odgovornosti za neispravne proizvode koja nisu njome regulirana (predmet C-285/08 *Moteurs Leroy Somer* [2009] ECR I-4733, odlomci 24. i 25.).

Europski je sud istaknuo kako članak 1. Direktive kojim je propisana odgovornost proizvođača za štetu nastalu neispravnošću njegovog proizvoda i članak 3. koji, između ostalog, određuje uvjete pod kojima se osoba, koja se predstavlja kao proizvođač proizvoda, uvoznik proizvoda u EU ili isporučitelj proizvoda, treba smatrati proizvođačem u smislu Direktive, treba čitati u svjetlu prvog i četvrtog recitala preambule Direktive, prethodno citiranih.

Europski sud je, slijedeći razmatranja vezana uz *tra-vaux préparatoires* koja su prethodila Direktivi, utvrdio da je, nakon odmjeravanja uloga različitih gospodarskih subjekata uključenih u proizvodni i prodajni lanac, odlučeno da se odgovornost za štetu uzrokovanu neispravnošću proizvoda raspodijeli na proizvođača i u određenim slučajevima na uvoznika i isporučitelja. Dakle, članci 1. i 3. Direktive nisu ograničeni samo na proizvođača proizvoda, već određuju za koje se od subjekata koji su sudjelovali u proizvodnom ili prodajnom procesu smatra da su odgovorni. Također, iscrpno utvrđuju listu odgovornih osoba protiv kojih oštećena osoba može pokrenuti postupak prema sustavu odgovornosti određenog Direktivom (*Skov and Bilka*, odlomci 24., 26., 29., 30., 32. i 33.).

Odgovornost korisnika koji, kao što je Besançon CHU, koristi proizvod ili opremu koju je prethodno pribavio prilikom pružanja usluge liječenja ne ulazi u područje

regulirano Direktivom 85/374. Besançon CHU nije pacijentu isporučio proizvod namijenjen uporabi od strane pacijenta. Francuska i grčka Vlada te Europska komisija zauzele su stav, kao i nezavisni odvjetnik u točkama 27. do 32. svojeg Mišljenja, da se takav korisnik ne može smatrati subjektom u proizvodnom i prodajnom lancu predmetnoga proizvoda. Europski je sud istaknuo kako definicija "proizvođača" u smislu članka 3. stavka 3. Direktive ne uključuje takvog korisnika, niti se on može smatrati isporučiteljem proizvoda. Grčka vlada je ukazala na činjenicu da na slobodno kretanje roba utječu razlike u nacionalnim sustavima odgovornosti proizvođača, uvoznika i isporučitelja, no i da se aktivnost pružatelja usluga koji, pribavivši proizvod, koristi taj proizvod prilikom pružanja usluga trećim osobama ne može izjednačiti s aktivnostima proizvođača, uvoznika i isporučitelja.

Činjenica da postoje nacionalna pravila koja propisuju odgovornost pružatelja usluge, bez obzira na to što ne postoji krivnja na njegovoj strani, koji je tijekom bolničkog liječenja uzrokovao štetu primatelju usluge koristeći neispravan proizvod, ne narušava učinkovitost sustava odgovornosti proizvođača europskog zakonodavstva niti ciljeve kojima je taj sustav usmjeren. Tekst Direktive ne navodi na zaključak da se državama članicama htjela uskratiti mogućnost uspostaviti sustav odgovornosti pružatelja usluga za naknadu štete uzrokovanu neispravnim proizvodom korištenim prilikom pružanja usluga (vidi *Moteurs Leroy Somer*, odlomak 30.).

Uvjet primjene nacionalnih pravila država članica koja reguliraju spomenuti sustav odgovornosti proizvođača, kao što su istaknuli francuska, njemačka i grčka Vlada te nezavisni odvjetnik u točki 45. svojega Mišljenja, jest da ne smiju negativno utjecati na sustav uspostavljen Direktivom 85/374. Nacionalna pravila ne smiju smanjivati učinkovitost Direktive (predmet C-203/99 *Veedfald* [2001] ECR I-3569, odlomak 27.) Stoga, kad su za to ispunjeni uvjeti, mora postojati mogućnost dovesti u pitanje odgovornost proizvođača, i to od strane oštećene osobe, ali i pružatelja usluge kojem mora na raspolaganju biti mehanizam kao što je regresni zahtjev.

Ne samo da odgovornost pružatelja usluga, na čijoj strani ne postoji krivnja, ne narušava tržišno natjecanje između gospodarskih subjekata u proizvodnom i prodajnom lancu, već doprinosi jačanju zaštite potrošača, na što je ukazao nezavisni odvjetnik u točkama 45. i 46. svojega Mišljenja.

Što se tiče upućivanja na predmet *Veedfald* tijekom postupka, francuska Vlada i nezavisni odvjetnik u točki 38. Mišljenja su istaknuli kako je u tom predmetu pravna osoba bila ne samo pružatelj usluge, već i proizvođač u smislu Direktive 85/374. U navedenom se predmetu postavljeno pitanje odnosilo na situaciju u kojoj "proizvođač neispravnog proizvoda, tijekom posebne medicinske usluge, proizvodi i koristi proizvod na ljudskom organu" i trebalo se razjasniti smatra li se, da je u takvoj situaciji proizvod stavljen u promet u smislu članka 7(a) Direktive 85/374. Pitanje

obuhvaća li Direktiva i osobu koja je pružatelj usluge koji koristi neispravn proizvod, koja nije ujedno i proizvođač, uopće nije bilo postavljeno u predmetu *Veedfald*. Slično tomu, Europski sud nije na to pitanje odgovorio niti u predmetu C-183/00 *González Sánchez* [2002] ECR I-3901, kako je naveo nezavisni odvjetnik u točkama 39. i 40. Mišljenja.

Europski je sud zaključio kako je dovoljno odgovoriti na drugo postavljeno pitanje te da prvo pitanje nema potrebe razmatrati.

Pravorijek

Odgovornost pružatelja usluge koji, tijekom pružanja usluge kao što je bolničko liječenje, koristi neispravnu opremu ili proizvod, kojih nije proizvođač u smislu članka 3. Direktive Vijeća 85/374/EEZ od 25. srpnja 1985. o usklađivanju zakona i drugih propisa država članica u vezi s odgovornošću za neispravne proizvode, kako je izmijenjena Direktivom Europskog parlamenta i Vijeća 1999/34/EZ od 10. svibnja 1999., i time uzrokuje štetu primatelju usluge, ne ulazi u polje primjene Direktive. Direktiva 85/374 ne može, stoga spriječiti državu članicu da primjeni pravila, kao što su ona o kojima je riječ u glavnom postupku, prema kojima je takav pružatelj odgovoran za tako prouzročenu štetu, čak i u odsustvu krivnje na njegovoj strani, pod uvjetom da oštećena osoba i/ili pružatelj usluge zadržavaju pravo dovesti u pitanje proizvođačevu odgovornost na temelju Direktive, kada su ispunjeni njome propisani uvjeti.

Mag. Sci. Danijela Vrbljanac

Die Entscheidung des Europäischen Gerichtshofs C-495/10 über die Haftung des Herstellers für fehlerhafte Produkte

(Zusammenfassung)

Die Richtlinie des Rates 85/374 EWG vom 25. Juli 1985 zur Angleichung der Rechts- und Verwaltungsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Haftung für fehlerhafte Produkte hebt in Erwägungsgrund 13 hervor, dass Ansprüche, die ein Geschädigter aufgrund der Vorschriften über die vertragliche und außervertragliche Haftung oder aufgrund einer zum Zeitpunkt der Bekanntgabe dieser Richtlinie bestehenden besonderen Haftungsregelung geltend machen kann, durch diese Richtlinie nicht berührt werden, soweit derartige Bestimmungen ebenfalls auf die Verwirklichung des Ziels eines wirksamen Verbraucherschutzes ausgerichtet sind. Diese Regel hat der Europäische Gerichtshof in der Entscheidung C-495/10 Centre hospitalier universitaire de Besançon gegen Thomas Dutruieux, Caisse primaire d'assurance maladie du Jura bestätigt, indem er hervorhob, dass die Richtlinie 85/374 den Mitgliedstaaten nicht die Möglichkeit nehmen wollte, für den Ersatz von Schäden, die durch ein bei einer Dienstleistung wie der im Ausgangsverfahren fraglichen verwendetes fehlerhaftes Produkt verursacht wurden, eine Regelung der Haftung des Dienstleisters vorzusehen, die gegebenenfalls der mit dieser Richtlinie eingeführten entspricht.